

Caribisch verhaal deel 7

In het ziekenhuis werd Alice herkend door de verpleegkundige die haar had geholpen. Haar volle heupen wiegden vrolijk haar kant op.

“Mevrouw Wonderboom! Hoe gaat het?”

“Goed hoor” zei Alice en greep onwillekeurig naar haar hoofd. De wond was nog steeds pijnlijk.

“Heeft u meer medicijnen nodig?” vroeg de dame bezorgd.

“Nee dat hoeft niet, bedankt, ik zou graag de jongen spreken die hier is binnengebracht na een aanrijding door een waterscooter”

“Ah de heer Adams, nou komt u maar mee.” Alice werd mee geleid door de gang en een vierpersoonskamer ingelaten.

“Achteraan rechts” zei de dame en keek haar aan.

“Bedankt” zei Alice en liep de kamer in. Van de andere bedden was er één bezet, er lag een oudere vrouw in met een verband om het been.

In het achterste bed rechts lag de jongen, hij was een spel aan het doen op een iPad. Toen ze aankwam keek hij op. Ze las iets van weerstand in zijn ogen.

“Alice Wonderboom, recherche” zei Alice en stak haar hand uit.

“Finn de Jager” zei hij en negeerde de hand.

“Ik ben al ondervraagd over wat er gebeurd is”

“Ja dat begreep ik maar ik wilde je hulp vragen”

De jongen trok een wenkbrauw omhoog. Hij legde de iPad weg.

“Waarmee dan?”

“Ik ben op zoek naar mensen die iets weten over een speciale duik die de instructeur Michael organiseert met gekwalificeerde duikers”

De jongen keek haar nu met grote ogen aan.

“Jij hebt toch ook je duikbrevet?” vroeg Alice hem. Hij knikte.

“Hij moet me met rust laten” barstte hij ineens uit. Alice keek nieuwsgierig.

“Wat wil hij van je dan?” vroeg Alice rustig.

“Iedereen wil iets van me maar ik doe mijn eigen ding, ze moeten me gewoon met rust laten” zei hij nors.

“Kan je met iets meer vertellen over die duik?”

“Ze willen iets vinden, wat met die gestolen spullen te maken heeft” zei hij en zijn ogen vernauwden zich. Toen keek hij weg en sloeg zijn armen over elkaar.

“Weet je ook wat?”

“Nee”

Hij loog. Maar ze ging niet meer uit hem krijgen.

“Oké bedankt voor je medewerking, ik hoop dat je snel opknapt”

Hij knikte, pakte zijn iPad en ging weer verder gamen. Op het nachtkastje zag Alice een Blackberry liggen.

In de gang belde Alice Frank.

“Frank ik wil dat je de telefoontjes van Finn de Jager van de afgelopen tijd checkt en vanaf nu bijhoudt.. ja ik weet dat ik niet meer mee mag doen, maar er klopt iets niet, die jongen verbergt iets, oké doe je het op jouw naam? Dankje”

Ze hing op en reed naar huis. Op de radio stond Dolfijn FM aan.

De telefoon piepte, een sms van Frank: 'er is iets raars, bel me over 10 min'. Alice parkeerde bij een snack, kocht een pastechi kaas en at hem op. Toen belde ze Frank.

"Wat is er?"

"We hebben een noodoproep binnengekregen van een boot, hij zit tussen de zandplaat en het eiland"

"Een noodoproep? Van welke boot?"

"Waarschijnlijk een huurboot, we hebben geen identiteit van degene die de oproep heeft gedaan, er gaat een boot van ons op af"

"Ik wil mee!"

"Alice, er is geen tijd, hij vertrekt zo"

"Dan wil ik er achteraan, ik wil weten wat er aan de hand is"

"Ontmoet me bij de pier, dan gaan we samen"

Alice reed snel naar de haven, liet bij de ingang haar recherchepas zien en reed door naar het parkeerterrein. Ze parkeerde en liep naar de pier waar vandaan de politieboden vertrokken. Ze zag de boot een meter of 20 voor zich over het water schieten. Achter zich hoorde ze een auto het grind oprijden. Ze keek om. Frank stapte uit.

"Kom we gaan met de kleine" riep Frank en rende de pier op. Alice rende erachter aan. Frank sprong in de kleine blauwe boot en begon de motor te starten. Alice klom snel aan boord.

"Wat is er eigenlijk aan de hand?" vroeg ze.

"Een noodoproep, van Roos, die vriendin van Tom, die jou heeft aangereden"

Alice schrok.

"Een noodoproep, hoezo?"

"Dat weet ik niet, alleen een oproep om hulp, ze zit ergens op het water"

De motor ging gierend aan. Frank draaide de boot en ging op aanwijzing van Alice de kant op die de grote politieboot was gegaan. Ze gingen tegen de golven in en het water klotste met geweld tegen de voorkant van de boot. Het spatte af en toe over de rand heen en Alice kreeg zoute druppels in haar gezicht.

"Oh en die nummers, het lijkt erop dat de kitesurfer Finn veel contact heeft gehad met Michael, maar hij is ook door Tom gebeld".

Alice fronste haar wenkbrauwen. Aan welke kant stond die jongen? En welke kanten waren er eigenlijk? Tom leek niet te vertrouwen maar was dat zo? Michael leek ook niet echt betrouwbaar. En waar bleef Roos in dit verhaal en waarom zat ze nu midden op zee en riep hulp in?

"Daar!" riep Frank en wees. Alice zag de grote blauwe boot bij een wat kleinere boot liggen, een witte motorboot. Ze kwamen dichtbij en Frank zwaaide naar zijn collega's. Een doorweekt meisje werd van de witte boot overgeheveld naar de politieboot en één van de politiemannen stapte op de huurboot. Alice keek naar Roos, die van de ene boot op de andere stapte. Iets leek haar aandacht te trekken in het water. Het volgende moment gaf ze een gil en viel zijwaarts in het water. De agenten keken vol verbazing het water in en leken te wachten tot ze weer boven kwam. Maar ze kwam niet boven.

"Er is iets mis!" riep Frank, greep een kleine zuurstoftank die aan boord lag en maakte de dop los.

"Hou me in de gaten, als ik na 10 minuten niet terug ben stuur je een ander naar beneden!"

Alice knikte. Frank trok snel schoenen, spijkerbroek en shirt uit, trok een duikbril, pak en flippers aan en bevestigde de fles. Hij stak een klein mes in de band, sprong in het water en maakte een gebaar naar zijn collega's dat hij naar beneden ging.

Alice hield haar adem in en tuurde naar het water. Ze zag wat belLEN omhoog komen waar Frank naar beneden was gegaan.

Alice gaf een gil. Ze zag het water onder zich rood kleuren. Eén van de collega's van Frank, die zijn duikuitrusting al aan had, sprong het water in. Kort daarna kwam hij naar boven, met het lichaam van het meisje in zijn handen. Haar handen waren met een tiwrap achter haar lichaam bij elkaar gebonden. Haar lippen waren blauw. Snel werd ze aan boord van de blauwe boot gehesen, waar een agent begon met reanimatie.

In paniek keek Alice naar het water, er borrelde bubbels en meer bloed omhoog. Wat gebeurde daar allemaal? Ineens zag ze een figuur naar boven komen, was het Frank?

Alice boog voorover om een helpende hand toe te reiken toen ze geschrokken achteruit deinsde. Het hoofd dat boven water kwam was dat van Michael, zijn armen om de borstkas van Frank, die bewusteloos leek. Eén van de agenten richtte zijn wapen op het tweetal.

“Laat hem ogenblikkelijk los!” schreeuwde hij.

“Niet schieten!” riep Michael, “ik heb hem gered, jullie collega is met Tom in gevecht” In dubio keek de agent Alice aan. Ze keek naar Michael en zag de vastberadenheid in zijn ogen.

“Laat hem aan boord komen” riep ze. Met de hulp van Michael trok ze Frank aan boord en zag dat hij een snee in zijn duikpak had. Er stroomde bloed uit. Terwijl Michael zich aan boord hees sneed Alice het pak los, haalde uit de EHBO-doos verband en verbond de wond.

“Heeft hij water binnen?” riep ze naar Michael, die zijn hoofd schudde.

“Nee hij kreeg het mes in zijn buik toen hij Roos probeerde te bevrijden en toen een klap op zijn hoofd, daardoor verloor hij zijn bewustzijn. Je collega heeft Tom overmeesterd zodat ik met hem naar boven kon”

“Maar hoe wist jij...” begon Alice.

“Ik ben Tom al een tijd aan het volgen, hij was bezig met een grootscheepse smokkel, Roos had ik benaderd om via haar dichterbij hem te kunnen komen, ik had nooit kunnen denken dat hij haar iets aan zou willen doen”

“Jij had hem in de gaten? Ik dacht dat jij iets illegaals aan het doen was” zei Alice.

Michael lachte en stak zijn hand uit.

“Michael Manning, DEA” zei hij, “maar waar blijft jouw collega?”

Ze keken naar het water. Er kwam een figuur naar boven. Het was de agent die later in het water was gesprongen.

“Hij is ontsnapt” hijgde hij toen hij boven was, “hij trapte mijn duikbril kapot en ging er vandoor”

“Shit!” riep Michael.

“Maar ik heb wel zijn fles gemold” zei de agent met een lach op zijn gezicht.

Het nieuws kwam binnen via een visser. Er was een lichaam aangespoeld, met een kapotte duikfles. Het was Tom Verbeek. Alice hoorde het van Frank die haar belde. Ze zat met Caro op het terras van het Citycafé.

“Hoe gaat het met dat meisje, Roos?” vroeg Caro.

“Tja ze is nogal ontdaan, had zich vreselijk vergist in die Tom, hij leek prince charming maar bleek prince cocaïne”

“En die cocaïne zat dus aan de onderkant van het cruiseschip?”

“Ja, ingewikkeld bevestigd met golfplaten eromheen, hoe hij het heeft gedaan is nog onduidelijk, hij moet hulp gehad hebben, ze zoeken nog naar medeplichtigen, net als die twee jongens die Finn van z’n sokken hadden gereden op de waverunner, die bleken door hem ingehuurd, hij wilde Finn erbij hebben maar die wou niet en Michael zat ook aan hem te trekken om informatie maar hij wilde niets zeggen, bang voor zijn leven”

“Ja dat is wel te snappen’ zei Caro, “en die gestolen spullen dan?”

“De telefoons waren voorzien van een chip, toen Tom ze bij Michael had gepland was het zijn idee dat ze weer op het schip bij de eigenaren zouden terugkeren, zodat hij het schip kon blijven traceren, maar de chips werden ontdekt”

“En de eigenaar van die spullen, die met die hond?”

Alice lachte.

“Meneer Jairo? Die hebben we een schadevergoeding gegeven, daar kan hij weer nieuwe junk mee verzamelen”

“Blijft dat meisje op het eiland?”

“Ja ze vindt het hier wel leuk, ondanks dat ze was ontvoerd naar een zandplaat en vanaf daar met een boot is ontsnapt aan een rare gek. Oh en ik geloof dat ze Finn de kitesurfer wel leuk vindt, ze heeft hem op mijn aanraden een keer opgezocht in het ziekenhuis”.

Caro lachte.

“Ha mevrouw de speurneus, wil je nu ook in de matchmaking?”

“Wie weet” zei ze en tilde haar glas wijn op en ze proostten samen, op het pirateneiland.